

ZAMANDA YOLCULUK

Yazar

Doç. Dr. Nazife Burcu TAKIL

T.C
MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI

ISBN

Yazar

Doç. Dr. Nazife Burcu TAKIL

Editör

Prof. Dr. İhsan KALENDEROĞLU

Akademik Danışmanlar

Prof. Dr. Fahri TEMİZYÜREK

Doç. Dr. Salim PİLAV

Sosyolog

Prof. Dr. Erdal AKSOY

Resimleyen

Abdullah Gökhan GÜLTEKİN

Koordinatör

Halil AŞICI

Sayfa Tasarımı

Gülşah EVREN

Her hakkı saklıdır ve Millî Eğitim Bakanlığına aittir. Kitabın metin, soru ve şekilleri kısmen de olsa hiçbir surette alınıp yayımlanamaz.

MAKİNEYLE TANIŞMA

Mehmet sabah uyanıldığında kendini çok iyi hissediyordu. Çantasını hazırladı, koşar adım mutfığa geçti. Anne ve babasına kocaman bir gülümsemeyle "Günaydın!" dedi. Mavi gözleri, alına dökülen siyah saçları ve muhteşem gülümsemesiyle harika görünüyordu.

-Bugün sınavım var, bir an önce çıkmalıyım evden, dedi.

Annesi:

-Hayır hayır. Kahvaltı yapmadan olmaz, bari şu hazırladıklarımı çantana koy. Emre, Asya ve Zeynep için de birer tane sandviç hazırladım, dedi.

Mehmet sandviçleri çantasına özenle yerleştirdi. Kapıdan çıkmadan anne ve babasına son kez baktı. Yere eğildi ve ayakkabı bağcıklarını sıkıca bağladı. Otobüsü yakalamak için hızla koştu. Okula geldiğinde gözü arkadaşlarını aradı. İşte! Koridorda durmuş, Mehmet'i bekliyorlardı.

Mehmet bu üç arkadaşıyla çok iyi geçinirdi. Her yere birlikte gider, aynı sınıfta birlikte oturur, sınavlara bile birlikte çalışırlardı.

Emre kumral, kahverengi gözlü, orta boylu bir çocuktü. Oldukça da yetenekliydi. Matematığe ve bulmaca çözmeye bayılırdı.

Zeynep'in siyah kıvrık saçları vardı. Kırmızı çerçevesel bir gözlük takıyordu. Karşısındakine çok kızdığında gözlüğünü hafifçe indirir, kahverengi gözleriyle ona dik dik bakardı.

Asya mı? Aralarında en sakin olardı. Kolay kolay sinirlenmez, nadiren konuşurdu. Gördüğü her kitabı okurdu. Yeşil çekik gözleri ve sapsarı saçları vardı. Bunların aileleri, Türkiye'de ilkokulu bitiren çocuklarıyla birlikte Almanya'ya göç etmişlerdi. Ortaokula da Köln'de başlamışlardı.

Bu dört arkadaş okula ilk kayıt olduklarından beri birbirlerini tanırl ve birbirlerini çok severlerdi. Oldukça sakin ve huzurlu bir dönem geçiyorlardı. Ta ki sosyal bilgiler dersi sınavına kadar!

Selma Öğretmen sınıfa girdi ve:

-Günaydın çocuklar. Aranızdan dört kişi laboratuvara gidip birer tane dünya küresi getirebilir mi acaba?

O sırada ayakta olan Mehmet, Emre, Asya ve Zeynep aynı anda:

-Biz getiririz öğretmenim, deyip sınıftan çıktılar.

Dört kafadar hızla laboratuvara koştular. Ancak laboratuvarın kapısı kapalıydı.

Emre: Yanda bir kapı daha var. Bu kapıdan da girebiliriz belki.

Zeynep:

-Kapı açık mı peki? Emre kapının kolunu yavaşça indirdi ve "gıcırıııırt" sesiyle kapı yavaşça açıldı. İçerisi oldukça tozlu ydu. Zeynep ve Emre önde, Mehmet ve Asya arkada sakince içeri girdiler. İçeride büyük masalar vardı. Hepsinin de üzeri örtülerle kapatılmıştı. Kalın, siyah perdelerden dolayı her yer karanlıktı.

Mehmet:

-Lambası yok mu buranın?

Asya:

-Hiçbir şey görmüyorum. Bir yere takılıp düşebiliriz.

Zeynep:

-Ben sakince gidip perdeleri açayım.

Emre:

-Buranın doğru laboratuvar olduğundan emin misiniz? Yanlış yere geldik gibi.

Mehmet:

-Sakin olun arkadaşlar. Ben hemen çantamı alıp geleceğim deyip sınıfa geri döndü.

Öğretmen merakla:

-Ne oldu Mehmet? Küreler nerede? Arkadaşların?

Mehmet:

-Hemen geliyoruz öğretmenim, dedi ve çantasını alarak arkadaşlarının yanına geri döndü.

Mehmet çantasından minik bir fener çıkardı ve kapıdan içeri girdi.

-Arkadaşlar neredesiniz, diye sordu heyecanla.

Aniden bir ses ıktı. Mehmet irkildi. Hızla sesin geldiği yere baktı. Kırmızı, mavi ve mor ışıkların yanıp sönüğü bir makineydi.

-Çocuklar makineyi siz mi alıştırdınız? Ses verin. Telaşlanmaya başladım.

Mehmet, arkadaşlarını merak ediyordu. Elindeki fenerle yolu aydınlatarak ışıklı makineye doğru yaklaştı. Tam o sırada makinenin kapısı açıldı. Makine, dev bir metal yumurtaya (küreye) benziyordu. Tabii üzerinde yanıp sönen yüzlerce minik ışığı saymazsak..

Emre açılan kapının aralığından Mehmet'in kolunu tuttu ve onu içeri çekti.

Mehmet şaşkın şaşkın etrafa bakarken Emre:

-Geri sayım başladı. Seni burada bırakamazdık.

Mehmet:

-Neyin geri sayımı?

3... 2... 1...

Birdenbire her yer tozla kaplandı. Makinenin içinde renkler havada uçuyor gibiydi. İçerisi rengârenk olmuştu. Makinenin penceresinde bazı rakamlar belirmeye başladı.

Mehmet, heyecanla yine aynı soruyu sordu:

-Neyin geri sayımı?

Emre:

-Biz de bilmiyoruz.

Mehmet:

-Hiçbir şey anlamadım.

Zeynep:

-Laboratuvarda seni beklerken birden bu makineden ışıklar çıkmaya başladı. Biz de ne olduğunu anlamak için yanına yaklaştık. Kapı açılınca da hızla içeri girdik.

Mehmet:

-Peki, niye geri çıkmadınız?

Emre:

-Çıkamadık. Laboratuvarın aydınlatma ünitesi sandık burayı. Bazı tuşlara bastık. Bunun üzerine tuhaf sesler çıkmaya başladı ve kapı kapandı. Ta ki sen gelene kadar. Sen kapıya gelince kapı yine aralandı. 5'ten geri sayılıyordu. O kadar kısa sürede biz dışarı çıkamazdık. Ben de seni içeri çektim.

Mehmet:

-Peki, şu an ne oluyor? Bir tahmini olan var mı?

Emre:

-Herhâlde aydınlatma ünitesi kendini kapattı. Biri gelip bizi kurtarır.

Bu sırada renkler azalmış, makinenin çıkardığı cızırtı da kaybolmuştu. Makinenin kapısı büyük bir toz bulutuyla açıldı.

Asya:

-Kapı açıldı. Haydi hemen çikalım buradan. Küreleri alıp sınıfa gidelim. Sınav bizim yüzümüzden geç başlayacak. Öğretmen kızmaz umarım.

Dört arkadaş sırayla kapıdan çıktılar. Ancak karşılarında hiç beklemedikleri bir manzara vardı.

***

Kapsülün önünde duran dört arkadaş uçsuz bucaksız ormanın önünde duruyorlardı.

Hepsi de oldukça şaşkındı. Asya, sessizliği bozdu ve:

-Burası okulun arka bahçesi mi?

Emre gökyüzüne bakarken:

-Okulumuzun arka bahçesinde uçan dinazorlar var mı peki, diye sordu.

Üçü de hızla başlarını yukarı çevirdiler. Ardından üçü de aynı anda:

-İnanamıyorum. Bu bir dinozor.

Emre ormanın içinde birkaç adım attı. Arkadaşları da onu takip ediyordu. Dört arkadaş hayran hayran etrafa baktılar. Tuhaf böcekler, dev çiçekler ve daha önce hiç görmedikleri canlılar vardı.

Mehmet:

-Buranın okulun bahçesi olmadığından eminim.

Bu sırada etraftan "Bam Bam Bam!" diye sesler gelmeye başladı. Dördü de aynı anda başlarını sağa çevirdiler. Üzerlerine doğru koşarak gelen dev bir dinozor vardı.

Zeynep:

-Daha fazla sakın kalamam. Kaçın!!!!!!

Dört arkadaş koşmaya başladılar. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Hepsi de çok korkmuştu.

Emre:

-Ne tarafa kaçalım? Her yerden dinozor çıkabilir.

Asya:

-Neredeyiz biz?

Mehmet:

-Makineye koşalım!

Emre:

-Makinenin kapısı kapalıysa ne yapacağız?

Asya:

-O zaman dinozora yem oluruz. Kooooş!

Dördü makinenin kapısına geldiklerinde dinozorun ayak sesleri de iyice yaklaşmıştı. Dinozor, kahverengi derisi ve kocaman dişleriyle oldukça ürkütücüydü. Dinozor tam yaklaşmıştı ki makinenin kapısı açıldı. Dördü hızla içeri girdiler ve kapı kapandı.

Asya:

-Güvende miyiz?

Emre:

-Sanırım.

Tam bu sırada yumurta (küre) şeklindeki makine yuvarlanmaya başladı. Dinozor makinenin içine girememişti ama ona sert bir tekme atmıştı. Çocuklar makinenin içinde bir yerlere çarpıyorlardı.

Zeynep:

-Ah! Kafam!

Asya:

-Neler oluyor?

Zeynep:

-Dinozor bize vurdu. Yuvarlanıyoruz.

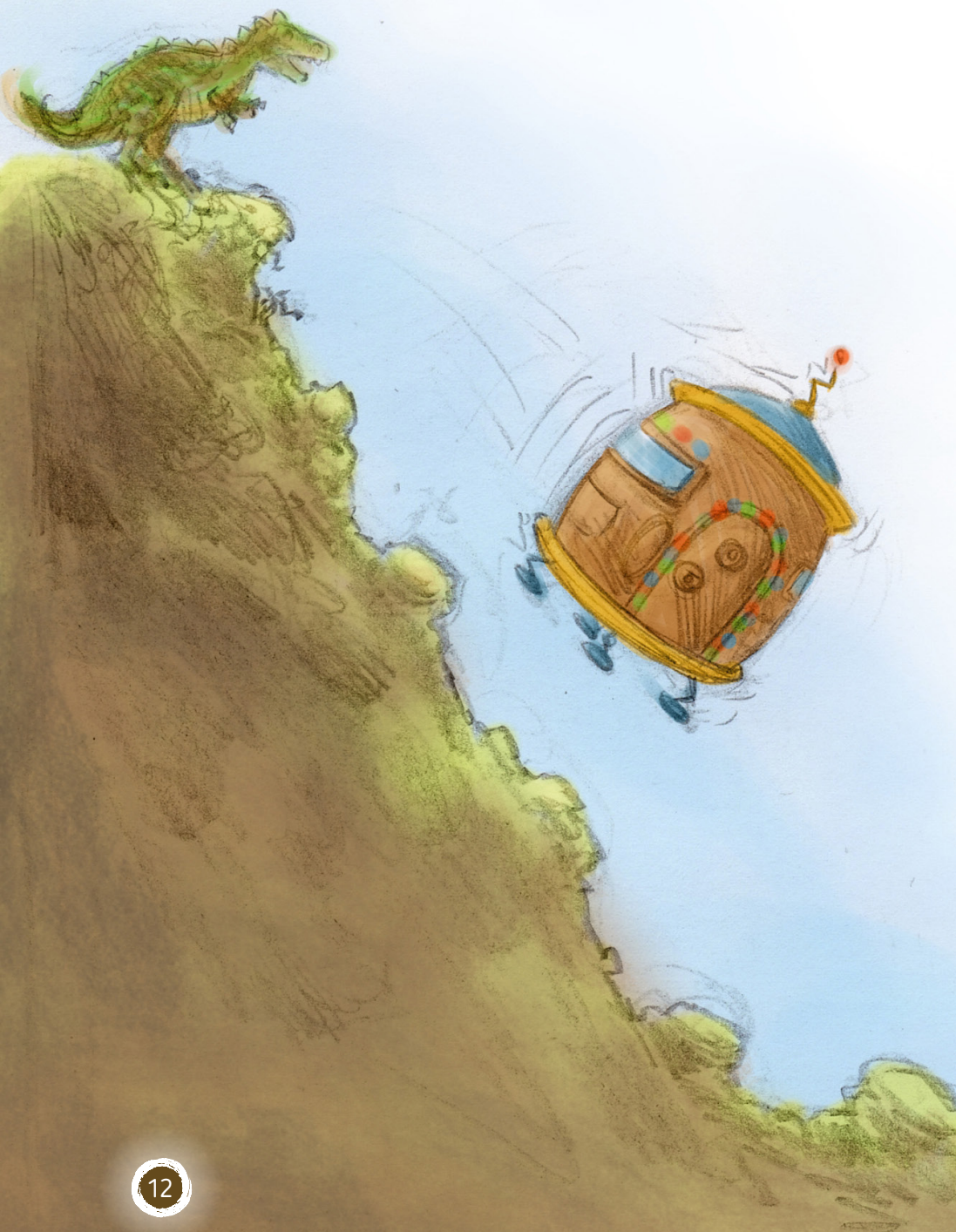
Asya korkuyla tutunmaya çalıştı, çabaladı ve pencereden dışarıyı görmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra :

-Sıkı tutunun! Uçurumdan yuvarlanacağız!

Mehmet gözlerini kocaman açtı ve:

-Uçurum muu? Ya makine kırılırsa? Dinozorların okulda işi olamaz.

Biz onların yanına geldik anlasanıza.

Hepsi birden:

-Bu bir zaman makinesi, diye bağırdılar.

Mehmet:

-Hangi sayılara basmıştınız? Buraya nasıl geldik? Uçurumdan düşmeden önce kendi zamanımıza gitmeliyiz. Çabuk!

Emre:

-Hatırlamıyorum. Laboratuvarın ışıklarını açtığımı sanmışım. Ekran-
da çıkan sayılara sırayla bastım işte.

Mehmet zar zor ayakta duruyordu. Makine sürekli yuvarlanıyordu.

Asya:

-Uçuruma geldik. Aşağı düşüyoruz. Çabuk ol.

Çocukların hepsi çığlık çığlığa uçurumdan düşerken Mehmet elinden gelenin en iyisini yaptı ve pencerede beliren rakamlara bastı. Ancak bir insan uçurumdan aşağı düşerken parmakları titreyebilir. Öyle de oldu. Zaman makinesi yere çarpıp parçalanmak üzereydi. Tam bu sırada penceredeki rakamlardan renkler çıkmaya başladı. Mehmet 2021'e basmak istemişti; ama uçurumdan düşerken basabildiği rakamlar 3, 7, 5 oldu.

Bölüm Sonu Etkinlik

A) Aşağıdaki soruları okuduğunuz hikâyeye göre cevaplayınız.

1. Siz de laboratuvarında bir zaman makinesi bulsaydınız ne yapardınız?

.....

.....

.....

2. Zaman makinesiyle ilk olarak hangi zamana gitmek isterdiniz? Niçin?

.....

.....

.....

3. Bu hikâyede en çok heyecanlandığınız bölüm neresiydi? Yazınız.

.....

.....

.....

.....

B) Aşağıdaki kelimeleri cümle içinde kullanınız.

Dinozor: .....

Fener: .....

Zaman: .....

Bölüm Sonu Etkinlik

C) Soldan sağa saklanan kelimeleri bulunuz.

BAHÇE

SINAV

LABORATUVAR

OKUL

ZAMAN

MAKİNE

YOLCULUK

YUMURTA

ZİL

KÜRE

GÖKYÜZÜ

LAMBA

~~B~~	~~A~~	~~H~~	~~Ç~~	~~E~~	V	O	K	U	L	Z
V	Z	A	M	A	N	V	Z	İ	L	Z
L	A	B	O	R	A	T	U	V	A	R
E	K	Ü	R	E	M	A	K	İ	N	E
Y	O	L	C	U	L	U	K	C	V	Z
M	Y	U	M	U	R	T	A	S	C	F
S	I	N	A	V	E	L	A	M	B	A
C	G	Ö	K	Y	Ü	Z	Ü	A	C	C

Hangi zamana geldiğimizi bilen var mı?

TABLETTEN TEKERLEĞE

Makine durduğunda herkes birbirine baktı.

Emre:

-Çarpmadık! Kurtulduk! Mehmet, sana teşekkür etmemiz lazım.
Mehmet?

Zaman makinesinin içinde sadece Emre, Zeynep ve Asya vardı.
Zeynep ve Asya telaşla:

-Mehmet neredesin? Mehmeemet, diye bağıldılar.

Emre:

-Daha birkaç saniye önce buradaydı. Nereye gitmiş olabilir ki?

Asya:

-Ya başka bir zamana gittiyse. Rakamlara basıyordu. Düşmek üzerdik. Aynı Makinedeyiz. Nasıl olur da kaybolur?

Emre:

-Onu bir an önce bulmalıyız. Mehmet'i bulmadan kendi zamanımıza gidemeyiz.

Bu sırada makinenin kapısı açıldı. Çocuklar toz bulutunun geçmesini belediler. Ardından teker teker dışarı çıktılar. Etrafta pek bir şey yoktu. Geniş bir düzlük ve etrafta birkaç kaya parçası vardı.

Zeynep:

-Hangi zamana geldiğimizi bilen var mı?

Asya:

-Keşke bir telefon, tablet falan olsaydı. Hem zamana bakardık hem de ne olup bittiğini anlardık.

Emre:

-Etrafınıza bir göz atın. Şehirler bile kurulmamış henüz. Telefonun ya da tabletin icat edildiğini sanmıyorum.

Asya:

-Peki ya gazete? Gazeteden hangi zamanda olduğumuzu öğrenebiliriz.

Emre:

-Matbaanın icadından önceyse o da zor.

Zeynep:

-Rakamlara Mehmet basıyordu. Kaça bastığını bilmiyorum ama üç farklı rakama bastığından eminim.

Asya:

-Yani daha binli yıllarda bile değiliz.

Zeynep:

-Dinozor saldırısından kurtulduk. Umarım dinozor döneminden geri bir zamana gitmemişizdir. Dev böcekler tarafından yenmek istemiyorum.

Zeynep:

-En azından tekerlek icat edilmiş, dedi parmağıyla ilerideki at arabalarını gösterirken.

İleride yüzlerce at arabası vardı. Tozu dumana katıyor, hiç durmadan ilerliyorlardı. At arabalarının üzerinde hayvanlar, eşyalar vardı. Yüzlerce kişi de arabaların yanında yürüyerek ilerliyorlardı.

Zeynep:

-Sizce nereye gidiyorlar? Bir şeyden mi kaçıyorlar?

Asya biraz düşündü ve:

-Bir şeyden kaçmıyorlar. Onlar göç ediyor, dedi.

Emre:

-Tabii ya! Göç! Kavimler Göçü'ne gelmiş olabiliriz. Baksanıza kabile çok uzun. Yanlarına hayvanlarını, eşyalarını almışlar.

Asya:

-Kavimler Göçü. İlk Çağ'ın bitip Orta Çağ'ın başlamasına sebep olan olay. İnanamıyorum!

Çocuklar kendi aralarında konuşmaya daldılar. Bu sırada kafilden küçük bir çocuğun onları gördüğünü fark etmediler. Az sonra küçük çocuk üç arkadaşın yanına geldi.

-O nedir?

Üç arkadaş şaşkınlıkla sese döndüler.

-Sen de kimsin?

Küçük çocuk:

-Adım Atilla. Çok tuhaf görünüyorsunuz? Tıpkı diğer çocuk gibi giyinmişsiniz. Arkanızdaki de nedir? Büyük parlak bir su kova-sına benziyor.

Asya heyecanla:

-Diğer çocuk mu? Onun da mı giysileri bizim gibiydi? Nerde şimdi? Onu nerede gördün?

Atilla şaşkınlıkla soruları cevaplamaya başladı:

-Dün gelmişti. Bizden önceki obaya katıldı. Bana bu sihirli sopayı hediye etti, dedi feneri gösterirken. Ben de ona ağabeyimin kıyafetlerinden verdim. O da sizi arıyordu sanırım.

Zeynep:

-Bu Mehmet'in feneri, dedi.

Emre sessizce:

-Üzerimizde 21. yüzyılın kıyafetleri var. İlk Çağın sonundayız. Biz de çağa uygun giyinmeliyiz. Dikkat çekmeden Mehmet'i arayıp bulmalıyız.

Emre, Atilla'ya döndü ve:

-Merhaba Atilla. Adım Emre. Kusura bakma. Buraya ilk kez geliyoruz. Biz de senin gibi giyinmek isteriz. Bize yardım edebilir misin?

Atilla:

-Peki o parlak su kovası ile ne yapıyorsunuz?

Asya:

-O bir zaman makinesi.

Atilla:

-Zaman neyi?

Asya:

-Makinenin ne olduğunu bilmiyorsun değil mi?

Atilla:

-At arabası gibi mi?

Emre araya girdi ve:

-Atilla çok çok uzaktan geliyoruz. Lütfen bize yardım et.

Atilla gülümsedi ve:

-Ağabeyim kıyafetlerinin eksildiğine çok kızacak. Ama size yardım edeceğim, beni burada bekleyin, dedi.

Bu sırada Emre'nin aklına bir fikir geldi:

-Makineyi saklamamız gerekir. Ya kapı açıldığında başka biri binip giderse? Kendi zamanımıza asla dönemeyiz.

Zeynep:

-Haklısın. Gelin, şuradaki çalılarla üzerini örtelim, dedi.

Üç arkadaş buldukları çalılarla makinenin üzerini hızlıca kapattılar.

Birkaç dakika sonra Atilla geldi. Kucağında kahverengi ve beyaz renkli kıyafetler vardı.

Çocuklar kıyafetleri üzerine geçirdiler. Bunlar bol, rahat kıyafetlerdi. İp gibi kemerlerle kıyafeti bel kısmından bağladılar.

Atilla:

-Bunları da başınıza takın, dedi.

Çocuklar keçeden yapılmış üçgen gibi şapkaları başlarına taktılar. Artık hepsi Atilla gibi giyinmişti. Atilla elma yanakları, çekik gözleri ve siyah düz saçlarıyla çok sevimli görünüyordu.

Atilla:

-Bizim obamıza katilin. Akşam olunca ateş yakıp dinleniriz. Siz devam edip arkadaşınıza yetişirsiniz.

Çocuklar Atilla'ya teşekkür ettiler ve onunla birlikte kafileye katıldılar.

Atilla:

-Eskiden yaşadığımız yerde çok arkadaşım vardı. Göç yolu çok uzun. Onlar bizden iki gün sonra çıktılar. O yüzden bazen arkama bakıyorum. Arkadaşlarıma işaret bırakıyorum. Onları unutmadığımı anlasınlar diye.

Zeynep:

-Seni çok iyi anlıyorum. Biz de eskiden Ankara'da yaşadık.

Atilla:

-Orası neresi?

Zeynep gülümsedi ve:

-Çok çok uzakta. Sonra ailemle birlikte Köln'e taşındık.

Atilla:

-Köln de çok uzakta sanırım.

Zeynep güldü ve :

-Evet. Arkadaşlarım, oyuncaklarım, sevdiğim birçok şey Ankara'da kaldı. Ama Köln'ü de çok seviyorum. Göç etmek yorucu oluyor ama sonra alışıyorsun. Köln'e gelince Mehmet, Emre ve Asya ile tanıştım.

En sevdiğim arkadaşlarım onlar. Birlikte çok eğleniyoruz. Yılda bir kez Ankara'ya gidiyoruz. O zaman da diğer arkadaşlarımı görüyorum. Yani göç etmek düşündüğümde daha iyiymiş, dedi.

Atilla:

-Günlerdir yoldayız. Eskiden çadırımızın olduğu yerde ırmak vardı. Annem şimdi ormana yakın bir yere gittiğimizi söylüyor. Orada geyikler, sincaplar da varmış. Onlarla oynayabilirmişim. Daha güzel bir yere gittiğimizi düşünüyorum, dedi.

Zeynep:

Ben de öyle düşünüyorum Atilla, dedi gülümseyerek.

Bu sırada Emre sessizce:

-Tabii daha uçak icat edilmedi.

Asya:

-Araba yok. At arabasıyla gidiyorlar baksana. Göç etmek ne kadar sürer böyle?

Emre:

-Kavimler yer değiştiriyor Asya. Atilla ismi sana ne hatırlattı? Şu an atalarımız Hunlarla birlikte kavimler göçündeyiz. Bu çok büyük bir olay. Keşke Mehmet de burada olsaydı. Onu bir an önce bulmamız lazım.

Atilla:

-Ne dediniz tam duymadım?

Emre:

-Daha ne kadar yürüyeceğiz sence Atilla?

Atilla başını kaldırdı ve:

-Güneş'in batmasına az kaldı. Sonra durup dinleneceğiz, dedi.

Bir saat sonra katile yavaşladı ve insanlar arabaların üzerinden eşyalarını indirip çadır kurmaya başladılar. Atilla çocuklara:

-Şimdi annemi bulmalıyım. Sizin yanınıza gelince annem önde kaldı ben de arkada. Gece olmadan yetişmeliyim. Siz de koşsanız iyi edersiniz.

Çocuklar sırayla Atilla'ya teşekkür ettiler. Tam ayrılacakları sırada Atilla:

-Çocuklar! Durun! Bu sihirli sopayı Mehmet'e geri verin lütfen. Gece olunca yolunuzu aydınlatıyor. Sizin daha çok ihtiyacınız var. Hem sadece benim sihirli sopam var. Arkadaşlarımla yok. Bu hiç eğlenceli değil. Sizde kalsın, dedi feneri uzatarak.

Emre, Asya ve Zeynep çok duygulandı.

Emre:

-Atilla, bu yaptığını asla unutmayacağız.

Zeynep:

-Evet, seninle tanışmak bizim için büyük bir onurdu.

Asya:

-Hoşça kal..

Atilla da gelecekte gelen bu üç arkadaş:

-Güle güle. Bahtınız açık olsun, dedi.

Üç arkadaş gece boyu durmadan ilerlediler.

Zeynep:

-Kafileyi takip edip duruyoruz. Onlarca çadırın yanından geçtik.

Mehmet'i nereden bulacağız?

Asya:

-Aklıma bir fikir geldi! Biz Mehmet'i bulmayacağız. Mehmet, bizi bulacak.

Zeynep:

-Nasıl?

Asya:

-Fener kimde?

Emre:

-Bende, dedi cebinden feneri çıkartırken.

Asya feneri aldı:

-Çadırlardan biraz uzaklaşalım, dedi.

Üç arkadaş açık bir alana gittiler.

Asya feneri havaya tuttu ve birkaç kez yakıp söndürdü. Ardından:
-Şimdi bekleyeceğiz. Ampulün icat edilmediği bir zamandayız. Ge-
cenin karanlığında bunun bir fener olduğunu anlayacak tek kişi Mehmet.

Emre ve Zeynep:

-Harika bir fikir bu, dediler aynı anda.

Biraz sonra hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Karanlıkta kim
olduğu belli değildi. Asya hemen feneri söndürdü.

Zeynep:

-Kafileden biri geliyor olabilir. Sessiz olalım.

Mehmet:

-Atilla sen misin?

Mehmet'i sesinden tanıyan arkadaşları "Mehmeeeeet!" diye neşeyle
bağırdılar.

Mehmet:

-Çocuklar! Gelmişsiniz. Feneri Atilla'ya vermiştim. Beni o çağırıyor
sandım, dedi.

Emre:

-Atilla ile tanıştık. Bize kıyafet verdi, yardım etti. Feneri de bize
lazım olur diye sana geri vermemizi istedi.

Mehmet:

-Ne kadar iyi bir çocuk.

Asya:

-O çocuk dediğiniz kişi bizim atamız sayılır, biliyorsunuz değil mi?

Çocuklar "Evet." diye gülümsediler.

Zeynep:

-Mehmet sen nerelerdeydin? Makineden nasıl çıktın?

Mehmet:

-Çocuklar ben de anlamadım. Sayılara basıyordum. Sonra tam çarp-
mak üzereyken bir delik açıldı ekranda. Ben de ona dokundum. Başımı
kaldırdığımda yerde yatıyordum ve Atilla bana bakıyordu. Bir müddet sizi
bekledim. Siz gelmeyince kafilede sizi aramaya başladım. Ama beni bırak-
mayacağınızı biliyordum. İyi ki varsınız, dedi.

Arkadaşları da Mehmet'e:

-Sen de iyi ki varsın, dediler.

Dört kafadar öyle yorgundular ki.. Birbirlerine de kavuşmuşlardı.
Hemen geri dönmek yerine o geceyi Hunlarla birlikte büyük göç kafilesi-
nin yanında geçirdiler. Sabah olduğunda hızla zaman makinesine doğru
yol aldılar. Uzun bir yürüyüşün sonunda Asya:

-İşte şuraya saklamıştık makineyi. Üzerini çalılarla örtmüştük, koşun!

Dört arkadaş hızla makinenin yanına geldiler. Çalıları heyecanla
kaldırdılar. Ancak çalıların altında zaman makinesi yerine kocaman bir
kaya parçası duruyordu. Çocuklar endişeyle birbirlerine baktılar..

Bölüm Sonu Etkinlik

A) Aşağıdaki soruları okuduğunuz hikâyeye göre cevaplayınız.

1. Siz zaman makinesiyle Kavimler Göçü'ne gitmiş olsaydınız neler yapardınız?

.....
.....
.....

2. Zaman makinesi yerine siz de kocaman bir kaya görseydiniz ne hissederdiniz?

.....
.....
.....

3. Sizce zaman makinesine ne olmuş olabilir?

.....
.....
.....
.....

B) Aşağıdaki kelimeleri cümle içinde kullanınız.

Kafile: .....

Göç: .....

İcat: .....

Karanlık: .....

Bölüm Sonu Etkinlik

C) Bir zaman makineniz olsaydı kimlerle, hangi zamana gitmek isterdiniz? Niçin?

.....

.....

.....

D) Soldan sağa saklanan kelimeleri bulunuz.

ÇALI	KAFİLE	YÜRÜYÜŞ	FENER	AMPUL	
YARDIM	İCAT	GÖÇ	ÇADIR	FİKİR	KOŞ
UZAK	ESKİ	ATEŞ	LÜTFEN	ENDİŞE	

~~K~~	~~A~~	~~F~~	~~İ~~	~~L~~	~~E~~	U	Z	A	K
G	Ö	Ç	Y	Ü	R	Ü	Y	Ü	Ş
V	Y	A	R	D	I	M	K	O	Ş
F	İ	K	İ	R	Ç	A	D	İ	R
A	T	E	Ş	E	N	D	İ	Ş	E
İ	C	A	T	L	Ü	T	F	E	N
V	Ç	A	L	I	C	E	S	K	İ
A	M	P	U	L	F	E	N	E	R

Peki hangi zamana gidelim?

29 EKİM 1923

Dört arkadaş şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Asya:

-Zaman makinesi yerine kocaman bir kaya gelmiş. Nasıl döneceğiz kendi zamanımıza?

Mehmet:

-Ne yapacağız şimdi?

Çocuklar çaresizce kayaya bakarken bir ses duyuldu. "Çıt... çıtıt"

Zeynep heyecanla:

-Bakin bakın! Kaya çatlıyor, dedi.

Emre:

-Dev bir yumurta mı yoksa bu? Umarım içinden korkunç bir şeyler çıkmaz.

Mehmet:

-Kaçsak mı? Ya tehlikeli bir yaratığın yumurtasıysa?

Bu sırada kayanın üzerinde derin bir çatlak oluştu. "Çatırt!" Ardından kaya ortadan ikiye bölündü. İşte zaman makinesi sapasağlam öylece duruyordu. Makinenin kapısı açıldı.

Dört kafadar aynı anda "Yaşasın!" diye yerlerinde sıçradılar. Hızla kapıdan içeri girdiler. Dördü de girdikten sonra kapı kendiliğinden kapandı.

Asya:

-Zaman makinesi kendi kendini gizlemiş.

Mehmet:

-Başkaları binmesin diye kayaya dönüşmüş.

Asya:

-Peki bizim geldiğimizi nasıl anladı?

Mehmet:

-Hiçbir fikrim yok.

Emre:

-Dedem bir hikâyeye anlatmıştı. Tıpkı o hikâyede olanlara benziyor bütün bunlar. Şu an düşünüyorum da belki dedemin hikâyesi aslında gerçektir.

Asya:

-Nasıl bir hikâyeydi?

Emre:

-Çok eski zamanlarda dört çocuk bir makine bulmuşlar. Önce onun ne olduğunu anlayamamışlar tabii. Işıklara, düğmelere bakarken kapı birden açılmış. Ardından tam beş farklı zamanda yolculuk yapmışlar. Çeşitli maceralar yaşamışlar. Makineyi beş kez kullandıktan sonra makine çocukların kendi zamanına geri dönmüş. Dünyada sadece çok şanslı olan dört çocuk binip gezebilirmiş. Ancak makine, kimlerin bineceğini kendi seçermiş. Çünkü galaksinin öbür ucundan kalbi iyilik dolu olan çocuklar için gönderilmiş bir hediyeymiş bu. İşte böyle bir hikâyeydi. Bir de yaşadıkları maceraları anlatırdı dedem.

Mehmet gözlerini kocaman kocaman açarak:

-Emre, belki de dedenin anlattığı hikâyeye gerçektir. Yani deden kendi anılarını anlatmıştır belki sana.

Emre:

-Olabilir. Bunu öğrenmenin tek yolu var. Zamanımıza gidip dedeme sormak.

Asya:

-Durun. Hikâyeye göre beş kez zamanda yolculuk yapabiliriz. Şimdi hemen kendi zamanımıza dönmek yerine merak ettiğimiz zamanlara gitmeye ne dersiniz?

Dört arkadaş birbirlerine bakıp gülmüşediler. Bu, harika bir fikirdi.

Emre:

-Peki hangi zamana gidelim?

Zeynep:

-Arkadaşlar, Cumhuriyet'in ilanına ne dersiniz?

Hepsi birden:

-Bu muhteşem olur, diye bağırdılar.

Mehmet:

-Daha önce sadece yıl yazmaya çalışmışım. Gün, ay, yıl olarak tarihi nasıl yazacağız peki?

Zaman makinesi sanki çocukların konuştuklarını duyuyor gibiydi. Makinenin penceresinde yanıp sönen üç boşluk belirdi ve altta da renkli renkli rakamlar ortaya çıktı.

Mehmet gülümseyerek:

-Bu harika. Öyleyse yazıyorum arkadaşlar.

29 / 10 / 1923

Mehmet rakamlara bastı ancak hiçbir şey olmadı.

Şaşkınlık içinde:

-Bir türlü öğrenemedik bunu çalıştırmayı.

Asya:

-Aaa! Baksanıza yanda bir ekran belirdi. Zor görünüyor ama altta harfler var. Acaba gideceğimiz yeri mi yazıyoruz?

Mehmet:

-Cumhuriyet'in ilanı için gideceğimiz yer belli.

Asya ince parmaklarıyla sırayla harflere dokundu:

A.. N.. K.. A.. R..A

Birden makine hareketlendi ve ortamda renkler belirmeye başladı.

Emre:

-İşte başladık. Zaman Yolculuğu Turizm hepimize hayırlı yolculuklar diler, dedi gülerek.

Çocuklar bu espriye gülerken Mehmet sırt çantasının zaman makinesinde olduğunu fark etti. Heyecanla:

-Çocuklar bakın! Çantamı sınıftan alıp gelmiştim. Annem hepimiz için sandviç hazırlamıştı, dedi ve çantasından teker teker sandviçleri çıkarıp arkadaşlarına ikram etti.

Emre:

-Zaman Yolcuğu Turizm masraftan kaçınmamış, ikramları bol tutmuş, deyince herkes kahkahayla güldü.

Asya:

-Sandviçler çok taze. Sanki bir iki saat önce hazırlanmış gibi.

29/10/1923
ANKARA

Emre:

-Aslına bakarsan daha hazırlanmadılar bile. Onların hazırlanmasına binlerce yıl var daha.

Zeynep:

-Binlerce yıl sonra hazırlanacaklar ama biz şimdi yiyoruz. Harika!

Dört arkadaş artık zaman makinesine iyice alışmışlardı. İlk yolculuk çok sarsıntılıydı. Şimdi ise her şey çok keyifliydi. Sandviçleri bitmeden makine yere inmişti bile. Kapılar dumanlı bir şekilde açıldı. Tam kapıdan çıkıp gidecekleri sırada Zeynep:

-Arkadaşlar! Kıyafetlerimize bakın. Zamana uygun giyinmemiz gerekir. Yine birinden kıyafet mi isteyeceğiz? Bu zamana uygun paramız bile yok.

Bu sırada Mehmet yarım kalan sandviçini çantasına koyuyordu ki yere bir kalem düştü. Kalem yuvarlanarak makinenin köşesine çarptı. Mehmet kalemi almak için yere eğildi ve o an yerdeki gri düğmeyi fark etti.

-Arkadaşlar bir düğme buldum, diye bağırdı heyecanla.

Emre:

-Basalım hemen.

Zeynep:

-Bir düşünelim önce. Ne düğmesi olabilir?

Mehmet bu sırada parmağıyla düğmeye dokunmuştu bile. O an yerden bir kapak açıldı ve makinenin içinde metal bir dolap belirdi. Dolabın üzerinde yüze yakın çekmece vardı. Üzerlerinde tarihler yazıyordu. Mehmet çekmeceleri çekmeye başladı. İçlerinde çekmecede yazılan tarihe uygun çeşitli kıyafetler vardı.

Mehmet:

-Bu harika bir şey! Zaman makinesinde her zamana uygun kıyafet var. Bizden önce binenler bırakmış olmalı.

Zeynep üzerinde 1920-1930 yazan çekmeceyi açtı. İçinde çeşit çeşit kıyafet vardı. Çocuklar makineden çıktılar. Üzerlerinde döneme uygun kıyafetler vardı. Böylece dikkat çekmeden istedikleri yere gidebileceklerdi.

Bu sırada zaman makinesi yine bir kayaya dönüşmüştü.

Asya:

-Ee nereye gidiyoruz peki?

Zeynep:

-Meclis'e tabii, Ulus'a.

Emre:

-Ulus mu?

Zeynep:

-Ankara'nın bir ilçesi. Meclis Ulus'ta. Bu yüzden Meclis'e gidip Cumhuriyet'in ilanını görmek istiyorsak Ulus'a gitmeliyiz.

Asya:

-Meclis Kızılay'da değil miydi?

Zeynep:

-Sonradan oraya taşındı. İlk meclis binası Ulus'ta. Günümüzde Ulus'taki meclis müze hâline getirildi. Yani şu an tek meclis var ve o da Ulus'ta. Ankara'ya teyzemi ziyarete gittiğimizde bizi gezdirmişti. O yüzden hatırlıyorum. İşte bakın, tam karşımızda duruyor.

Çocuklar karşılarında duran Meclis Binası'na doğru yürümeye başladılar. Meclis'in kapısının önünde bir kalabalık vardı. Kalabalık azalınca çocuklar da sessizce içeri girdiler. Kapının yanında iki kişi fısıltıyla konuşuyordu.

Gri, uzun paltolu bir adam:

-Dün gece Mustafa Kemal Paşa'nın yanındaydım. İsmet Paşa, Kemalettin Sami Paşa, Halit Paşa, Kazım Paşa, Fethi Bey, Ruşen Eşref Bey de oradaydı. Mustafa Kemal Paşa "Yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz." dedi. Bugün mecliste oylama yapılacak Kazım, dedi.

Bu cümleyi duyan Zeynep arkadaşlarına dönerek:
-Kazım dediği kişi Kazım Karabekir mi yoksa?

Emre:

-Ta kendisi. Tarih kitabında fotoğrafını görmüştüm.

Zeynep:

-Peki diğeri kim?

Emre:

-Dün Mustafa Kemal Paşa'nın yanındaymış. Onun yanında olan diğer kişileri saydı. Az sonra oylama yapılacaksa onun da kim olduğunu öğreniriz. Haydi gelin arkadaki kapıdan girip sessizce saklanalım. Belki oylamayı izleme şansımız olur.

Dört arkadaş meclisin bir köşesine saklanıp olanları izlemeye başladılar.

Milletvekilleri aralarında konuşuyor, fısıldaşıyorlardı.

O anda kürsüye biri çıktı. Orta boylu, mavi gözlü, sarı saçlı birisiydi.

Asya heyecanlı:

-Atatürk! Atatürk geldi, diye sesini yükseltti.

Mehmet:

-Sessiz ol. Bizi fark edecekler. Ayrıca henüz Atatürk soyadını almadı. Henüz Mustafa Kemal Paşa o, dedi.

Asya:

-Doğru ya 1923'teyiz. Soyadı kanunu 1934'teydi.

Bu sırada Mustafa Kemal Paşa kürsüden konuşmaya başladı.

Çocuklar nefeslerini tutmuş, Mustafa Kemal Paşa'yı dinliyorlardı.

Mustafa Kemal Paşa:

-Sabah da görüştüğümüz genelgenin kabulü için oylamayı başlatıyorum. Kabul edenler?

Mustafa Kemal Paşa oylamadan sonra gözlerini kaldırdı ve :

-Anayasanın birinci maddesinin sonuna "Türkiye Devleti'nin hükümet şekli cumhuriyettir." İbaresinin eklenmesi kabul edilmiştir.

Dört arkadaş birbirlerine bakarak:

-Cumhuriyet ilan edildi, dediler.

Milletvekilleri şimdi de cumhurbaşkanı seçmek için oylama yaptılar. Meclisteki herkes, tam 158 milletvekili de Mustafa Kemal Paşa'nın cumhurbaşkanı olmasını istediler.

Dört kafadarın da gözleri mutluluktan yaşla doldu. Böyle bir anı kitaplardan okumak başka, bu ana şahit olmak başkaydı.

Mehmet:

-Bizi kimse görmeden makineye geri dönelim, dedi.

Milletvekilleri Mustafa Kemal Paşayı tebrik ederken çocuklar, sessizce arkadan çıktılar. Tam kapıdan çıkacaklarken bir ses duyuldu:

-Çocuklar! Nasıl girdiniz buraya?

Dört arkadaş başlarını geriye çevirdiler. Kapıda Kazım Karabekir'le konuşan kişiydi bu.

Asya:

-Efendim, özür dileriz. Hemen çıkıyoruz, dedi.

-Mühim değil. Çocukların bu saatte okulda olması gerekir genellikle.

Emre:

-Efendim gidiyoruz hemen. Gitmeden isminizi öğrenirsek çok mutlu oluruz.

Adam gülümseyerek:

-İsmim Fuat. Güle güle çocuklar...

-Hoşça kalın efendim, dedi çocuklar ve hızla zaman makinesine doğru yol aldılar.

Çocuklar gelince kayaya dönüşmüş makine çatlayarak açıldı ve dört kafadar sırayla içeri girdi.

Dört arkadaş bir süre öylece oturdular.

Zeynep:

-İşte bugünden sonra da her yıl 29 Ekim'de Cumhuriyet Bayramı'nı kutluyoruz.

Asya:

-Harika bir duygu.

Emre:

-Ülkemizin yönetim şeklinin değişmesine tanık olduk. Ne kadar şanslıyız. Bundan sonra Cumhuriyet Bayramı'nda şiirleri ben okumak istiyorum, dedi.

Mehmet:

-Artık daha içten okursun şiirleri, dedi gülümseyerek.

Dört arkadaş gururla birbirlerine baktılar.

Mehmet sessizliği bozarak:

-Eee şimdi hangi zamana gidiyoruz, diye sordu.

Bölüm Sonu Etkinlik

A) Aşağıdaki soruları okuduğunuz hikâyeye göre cevaplayınız.

1. Bir büyüğünüzden dinlediğiniz en son hikâyeyi hatırlıyor musunuz?

.....

.....

.....

2. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı size neleri çağrıştırmaktadır? Yazınız.

.....

.....

.....

3. Yaşadığınız ülkedeki millî bayramlardan bahsedebilir misiniz?

.....

.....

.....

B) Aşağıdaki kelimeleri cümle içinde kullanınız.

Düğme: .....

.....

Çekmece: .....

.....

Makine: .....

.....

Kürsü: .....

.....

Kıyafet: .....

.....

Bölüm Sonu Etkinlik

C) Aşağıdaki bulmacada saklanan kelimeleri bulunuz.

CUMHURİYET

TÜRKİYE

ULUS

ATATÜRK

MECLİS

BAYRAM

HÜKÜMET

GENELGE

ANKARA

ÇANTA

ARKADAŞ

ÇOCUK

Ç	A	N	T	A	M	E	C	L	İ	S
A	U	L	U	S	T	İ	Y	E	T	T
N	S	B	O	R	R	T	U	M	E	Ü
K	A	Ü	R	U	M	A	K	E	N	R
A	D	L	H	U	L	Ç	O	Ç	U	K
R	A	M	H	Ü	K	Ü	M	E	T	İ
A	U	A	T	A	T	Ü	R	K	G	Y
Ç	B	A	Y	R	A	M	Ü	S	E	E
T	V	A	R	K	A	D	A	Ş	İ	T
G	E	N	E	L	G	E	F	M	T	R

Geleceğe gitmeye ne dersiniz?

ANAHTARIN MELODİSİ

"Şimdi hangi zamana gideceğiz?"

Herkesin aklında başka bir fikir vardı. Kimi 100 yıl öncesine, kimi beş yüz yıl önceye gitmek istiyordu. Zeynep birden:

-Geleceğe gitmeye ne dersiniz?

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Mehmet ekrana döndü.

-3000 yılına gitmeye ne dersiniz?

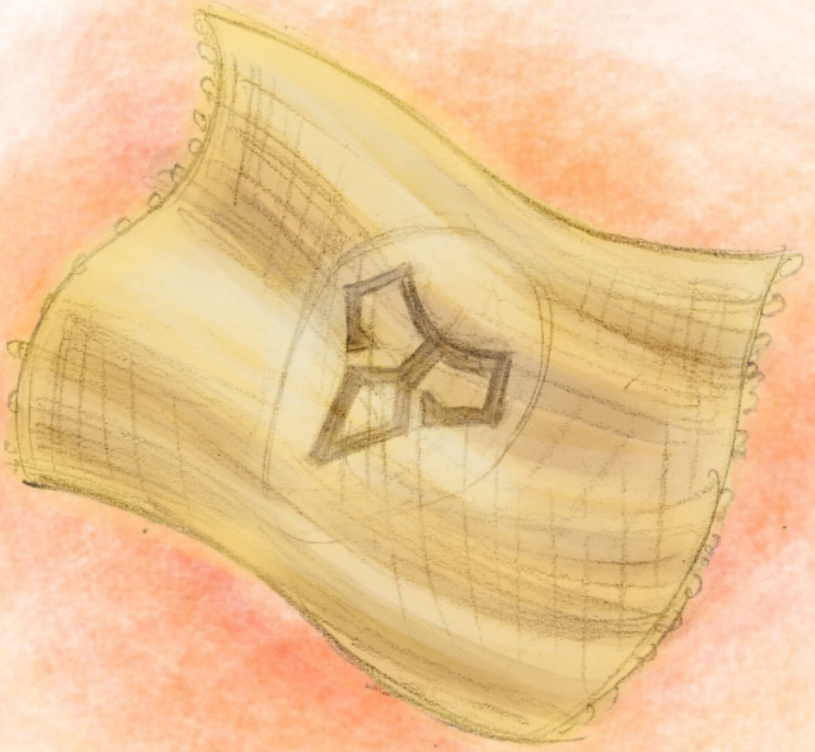
Çocukların içinde tuhaf bir his vardı. Geçmiş tarih kitaplarından okumak güzeldi. Zamanla yolculuk yapıp tarihe tanık olmak da çok güzeldi. Ama geleceğe dair kimse bir şey bilmiyordu.

Mehmet parmaklarıyla hızla 3000 yılına bastı.

01.01.3000

-Yer olarak da İstanbul yazıyorum, dedi ve renkli harflere bastı.

Birden makineden tuhaf sesler çıkmaya başladı. Renkler yok oldu. Ekranda tuhaf bir sembol belirdi. Sonra da sembolün olduğu sarı bir kâğıt havada savrulmaya başladı. Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Zeynep yere düşen kâğıdı aldı ve arkadaşlarına gösterdi:
-Bu sembol de ne?

Emre ve Zeynep kâğıttaki sembolü incelerken Mehmet:
-Arkadaşlar makine bozuldu. Çalışmıyor, diye telaşla bağırdı.

Bunun üzerine makine birden sallanmaya başladı. Tuhaf sesler çıkardı. Ekrandaki renkli sayılar ve harfler birbirine karıştı. Ardından makine zamanda yolculuğa başladı.

Çocuklar telaşla yerlerine oturup tutunmaya çalıştılar. Daha önceki gibi sakin ve huzurlu bir yolculuk olmuyordu. Makine çok sallanıyordu.

Asya:

-Yine dinozorların zamanına gitmiyoruzdur umarım.

Mehmet:

-Geleceğe gitmek istediğimiz için makineyi bozduk sanırım.

Emre hâlâ elindeki kâğıda bakıyordu.

Makine durdu, kapı açıldı. Çocuklar hangi zamana ya da nereye geldiklerini bilmiyorlardı. Ekrandaki yazılar karmakarışıktı. Net olarak görünen bir sembol vardı. Emre bir ekrandaki sembole bir de kâğıttakine bakıp duruyordu.

Asya:

-Kapı açıldı. Nereye geldik sizce? Ya da hangi zamandayız?

Emre:

-Bilmiyorum ama bu sembolü bulmak zorundayız sanırım.

Mehmet sembole baktı ve:

-Dedem bana "Dede Korkut" hikâyelerini anlatırken hep tar çalardı. Babamın tarının üzerindeki sembole benziyor.

Zeynep başını dışarı çıkardı ve:

-Arkadaşlar bakın... Makine bir yol ağzında durmuş. Sanırım bu yolu takip etmeliyiz.

Emre:

-Hangi zamandayız peki? Kıyafetlerimiz zamana uygun değilse çok dikkat çekeriz.

AYNALIKAVAK
KASRI

Mehmet yine gri düğmeye bastı. Çekmeceler ortaya çıktı. Her birinin üzerinde farklı tarihler vardı. Bir çekmece dışında.. Mehmet merakla çekmeceyi çekti. Kıyafetleri çıkardı ve :

-Sanırım bunları giyeceğiz, dedi.

Çocuklar makineden çıktılar. Hangi zamanda, nerede olduklarını bilmeden öylece yürüdüler. Yol bittiğinde bir bina çıktı karşlarına. Turuncu, üzerinde büyük pencerelerin olduğu bir binaydı.

Minik bir de tabela vardı evin önünde. Üzerinde "Aynalıkavak Kasrı" yazıyordu.

Asya:

-Aynalıkavak Kasrı mı? Neden buraya geldik acaba?

Zeynep:

-Öğrenmenin tek bir yolu var: İçeri girmek.

Dört arkadaş büyük kapıdan içeri girdiler. Biraz yürüdükten sonra büyük bir salona geldiler. Altın renkli işlemeli koltuklar, sedirler, masalar vardı etrafta. Büyük avizeler ışıl ışıldı.

Mehmet etrafı incelerken:

-Sanki burası da zamanda yolculuk yapmış gibi. Şuraya bakın!

Camdan yapılmış büyük bir kutunun içinde çok farklı müzik aletleri vardı. Üzerinde "Bu müzik aletleri 3. Selim'e aittir." yazıyordu.

Emre:

-Şimdi anladım! Burası bir müzik müzesi.

Zeynep cam kutunun içindekilere bakarken:

-Kesinlikle bir müze. Bu müzik aletlerini eskiden 3. Selim alıyormuş.

Asya:

-3. Selim mi?

Zeynep:

-Evet evet. Babam tarih ğretmeni ya. Bana hep anlatırdı. 3. Selim islahatları, edebiyat ve müziğe olan yeteneği ile bilinen bir padişahtır.

Çok iyi bir tamburi ve iyi bir neyzendir. Yani tambur çalar, ney üfler. Demek ki onun çaldığı müzik aletleri bu müzede sergileniyor. Ama asıl soru şu: Makine bizi buraya niye getirdi?

Emre elindeki kâğıda bakarak:

-Sembol! Sembolü bulmalıyız.

Dört arkadaş sırayla bütün müzik aletlerini incelediler.

Saza benzeyen telli çalgı aletlerinden tambur, tar, ut ... Hepsi de geçmişten kopup gelmiş gibiydi.

Yan tarafta kemanlar, taş plaklar; sayfalarca yazılmış notalar, besteler vardı.

Emre birden :

-Bakin. Buraya gelin. şu tarın üzerinde minicik bir sembol var. Çok dikkatli bakınca görülüyor. Zaman makinesindeki sembolün aynısı.

Asya:

-Peki ne yapacağız?

Mehmet:

-Cami yavaşca kaldırıp tarı inceleyeceğiz.

Zeynep:

-Etrafta kimse de yok. Çok tuhaf.

Dört çocuk sakince camı kaldırıp kenara koydular. Mehmet tarı yavaşça eline aldı. Sembol elini koydu ve o anda "pıt" diye bir ses duyuldu. Mehmet şaşkınlıkla yere eğildi.

Sembol metal bir kaplamaya dönüşmüştü. Metali eline aldı.

Arkadaşlarına bakarak:

-Tarı yerine koyup makineye gidelim. Sınırım bu sembol bir anahtar aynı zamanda. Makineyi tamir etmemize işe yarar mı belki.

Dört arkadaş çalgı aletini dikkatlice yerine koydular. Ardından hızla kapıya yöneldiler. Tam bu sırada bir ses duyuldu:

-Çocuklar!

Bir adam koridorun ucunda öylece duruyordu. Olduğu yerde ışık çok yoktu. Adamın yüzü ve de kıyafetleri belli olmuyordu.

Adam kıpırdamadan konuşmaya devam etti:

-Geçmiş yaşanmıştır. Gidip tanıklık edebilirsiniz. Ancak geleceğe gitmek, kurallara aykırı. Makine bu yüzden hata verdi. Sembolü bir an önce makineye götürün ve sakın geleceğe gitmeyi yine denemeyin.

Çocuklar biraz korkmuşlardı. Bu adam da kimdi böyle? Nereden çıkmıştı?

Mehmet:

-Peki siz kimsiniz?

Adam:

-Ben sıradan bir bekçiyim. Beklediğim şey sizin alışık olduğunuzdan biraz farklı sadece. Bu arada unutmayın, son hakkınız kaldı. Hangi zamana gideceğinizi iyi seçin. Sonrasında otomatik olarak kendi zamanınıza döneceksiniz, dedi ve sanki buharlaştı.

Çocukların kalbi heyecandan "güm güm" atıyordu. Koşarak makineye bindiler. Mehmet sembolü ekranda yanıp sönen sembol işaretine yerleştirdi. Makinenin tüm ışıkları söndü. İçerisi kapkaranlık oldu. Bir iki saniye sonra her şey yeniden çalışmaya başladı. Rakamlar, harfler, renkler her şey yerli yerindeydi. Sembol işareti gitmişti.

Asya:

-Her şey eski hâline döndü sanırım.

Zeynep:

-Öyle görünüyor.

Emre:

-Son hakkımız kalmış gerçekten de. Nereye gidelim?

Mehmet:

-Ya da hangi zamana?

Dört çocuk yere bakıp düşünmeye başladılar. Son şanslarını çok iyi kullanmak istiyorlardı.

Bölüm Sonu Etkinlik

A) Aşağıdaki soruları okuduğunuz hikâyeye göre cevaplayınız.

1. En son gittiğiniz müzeyi bize anlatır mısınız?

.....
.....

2. Hangi müzik aletleri daha çok ilginizi çeker?

.....
.....

3. Günümüzden geleceğe bir yolculukta nelerin olmasını isterdiniz?

.....
.....

B) Aşağıdaki çalgı aletlerini doğru olarak eşleştiriniz.

KEMAN

TAR

UD

TAMBUR

KANUN

Bölüm Sonu Etkinlik

C) Aşağıdaki bulmacada saklanan kelimeleri bulunuz.

KEMAN

KOLTUK

AVİZE

TAMBUR

MÜZE

TAR

PLAK

NEY

SEMBOL

TURUNCU

IŞIK

ÖĞRETMEN

C	T	A	M	B	U	R	T	N	Z	R
N	U	İ	S	T	A	N	B	U	L	Ç
C	R	H	Ş	S	T	P	H	İ	H	F
A	U	K	P	L	A	K	R	N	E	T
V	N	E	Y	R	V	C	Ü	T	A	R
A	C	İ	Ş	İ	K	F	U	L	Ç	İ
V	U	F	H	N	H	G	E	O	T	G
İ	V	~~K~~	~~E~~	~~M~~	~~A~~	~~N~~	Z	B	Ç	T
Z	D	C	F	G	M	Ö	Ü	M	Ç	Ç
E	C	Ö	Ğ	R	E	T	M	E	N	D
H	V	M	F	T	V	H	Ş	S	G	T

Ben orayı hiç duymadım. Neresi?

MUTLULUĞUN YOLU

Dört arkadaş uzun süre düşündükten sonra Mehmet:

-Eeee hangi zamana gideceğiz, diye sordu.

Asya:

-Ben İstanbul'un fethini görmeyi çok isterim. 1453' e gitsek. Fetihten bir gün önceye gideriz. Fatih Sultan Mehmet'i görürüz belki?

Zeynep:

-Ben de Osmanlı Devleti'nin kuruluşunu merak ediyorum. 1299 yılına gidelim.

Emre:

-Ben de Atatürk'ün Bandırma Vapuru'na binip Samsun'a gittiği günü merak ediyorum. O gün aynı zamanda Kurtuluş Savaşı da başladı biliyorsunuz. 19 Mayıs 1919'a gidelim.

Mehmet:

-Hepimiz farklı yer ve zamanlara gitmeyi istiyoruz. Üstelik tek hakkımız var. Ne yapacağız?

Zeynep birden yerinden sıçradı. Aklıma bir fikir geldi!

-Nereye gideceğimiz, hangi zamana gideceğimiz sürpriz olsun. Hepimiz ikişer sayıya basalım. Kimse ekrana bakmasın. Birbirimizin ne yazdığını görmeyelim. Sadece aklımıza gelen iki rakamı seçelim.

Emre:

-Harika bir fikir. Bakalım ne çıkacak?

Böylece dört arkadaş birbirlerinin yazdıklarına bakmadan ikişer rakam yazıp yerlerine oturdular.

Ekranda rengarenk yanan tarih: 27.09.1070'ti.

Mehmet:

-1070 yılına gidiyoruz. Peki yer olarak ne yazalım?

Asya:

-1070 yılına gidiyorsak yer olarak da Kaşgar yazalım.

Zeynep:

-Ben orayı hiç duymadım. Neresi?

Asya:

-Çin'de bir şehir aslında. Türk bilim adamlarının, âlimlerinin 10. ve 11. yüzyıllarda Kaşgar'da yaşadıklarını duymuştum.

Emre

-Tabii ya! 1070 yılında Kaşgar'da olacağız. Ünlü bir eserin yazarı da o zamanda Kaşgar'da yaşamıştı. Kimdi? Kimdi? Şimdi hatırlayacağım. Adı dilimin ucunda.. Neydi?

Asya:

-Yusuf Has Hacib!

Emre:

-Hah! Yusuf Has Hacib. Kutadgu Bilig'in yazarı. Türkçe öğretmenimiz anlatmıştı.

Mehmet parmaklarıyla ekrana "Kaşgar" yazdı ve arkadaşlarına gülümseyerek:

-Bekle bizi Kaşgar, biz geliyoruz, dedi.

Keyifli bir yolculuğun ardından çocuklar 1060-1070 yazarın çekmedeki kıyafetleri giydiler. Kapı açıldı. Hepsi meraklı gözlerle teker teker kapıdan çıktı.

Çocuklar biraz yürüdükten sonra ileride bir kalabalık gördüler.

Emre:

-Karşıda bir pazar yeri var. Haydi gidip dolaşalım. Âlimlerin yaşadığı yer nasıl bir yermiş gezip görelim, dedi.

Pazar yerinde çeşit çeşit eşya, yiyecek satılıyordu.

Mehmet:

-Ben acıktım aslında. Keşke paramız olsaydı. Çantamda beş avro vardı ama onunla buradan hiçbir şey alamayız. Burada hangi para biriminin geçtiğini bile bilmiyorum.

Bu sırada elini cebine sokan Emre madeni bir para çıkardı ve:

-Arkadaşlaaaaaar! Bakın, dedi gözlerini kocaman kocaman açarak.

Asya:

-Zaman makinesi sadece kıyafetlerimizi düşünmemiş, bize bir de harçlık bırakmış.

Zeynep:

-Bence yolculuk yapan çocukların bıraktığı kıyafetler onlar. Biz de Kavimler Göçü'nde aldığımız kıyafetleri makineye koyduk. Acaba kaç kişi daha bizim gibi zamanda yolculuk yaptı?

Emre:

-Peki bu para ne kadar ediyor? Yani hesaplamak lazım. Ne alabiliriz mesela bununla?

Mehmet:

-Bizim matematik dersi yine karşımıza çıktı desenize, dedi gülererek.

Tam bu sırada başı yeşil sarıklı ve beyaz sakallı bir adam arkalarında belirdi ve :

-Aritmetik ve cebir, insanı kemale ulaştırır. Toplama, çıkarma, çarpma, bölme işlemlerini bilen, yedi kat göğü avucunun içinde tutar. Her şey hesaba dayanır çocuklar dedi.

Çocuklar şaşkınlıktan küçük dillerini yutmak üzereydiler.

Emre sessizce:

-Bu o değil mi?

Mehmet:

-Ta kendisi..

Asya:

-Öğretmenimizin kitabındaki resmin aynısı, dedi fısıltıyla ve karşısında duran adama bakarak:

-Efendim siz kimsiniz?

-Ben Balasagunlu Yusuf.

Zeynep Asya'nın kulağına:

-Yusuf Has Hacib demedi. Balasagunlu Yusuf dedi.

Asya:

-Aynı kişiler. Balasagun şehrinde doğduğu için Balasagunlu Yusuf olarak da biliniyor. Karşımızda duran Kutadgu Bilig'in yazarının ta kendisi.

Yusuf Has Hacib çocuklara gülümseyerek:

-Siz buranın yabancısısınız. Bu her hâlinizden anlaşılıyor. Ben kendimi tanıttım. Sıra sizde, dedi.

Çocuklar sırayla isimlerini söylediler.

Yusuf Has Hacib:

-Peki nereden geliyorsunuz? Kaşgarlı değilsiniz belli ki.

Mehmet:

-Çok çok uzaklardan efendim.

Yusuf Has Hacib, yine gülümsedi. Çocukların bir şeyler sakladığını anlamıştı. Yanındaki tezgâha döndü ve satıcıdan ekmeğe benzer dört kızarmış hamur aldı.

Ardından her birini bizim dört kafadara uzattı. Çocuklar biraz mahcup biraz da heyecanlı bir şekilde teşekkür ettiler.

Emre Mehmet'in kulağına:

-Sınavda "Yusuf Has Hacib kimdir?" diye bir soru çıkarsa "Bize ekme alan kişidir." yazarsak dersten kalır mıyz sence?

Mehmet:

-Sadece dersten kalmayz, öğretmenle dalga geçtiğimiz için bir de kötü duruma düşeriz, bu yaşadıklarımıza kimse inanmaz dostum, dedi.

Yusuf Has Hacib bu dört farklı çocuğu sevmişti. Onlarda bir gizem olduğunu hissetmişti. Çocuklara doğru baktı ve :

-Benimle gelir misiniz? Size bir şey hediye etmek istiyorum, dedi.

Çocuklar seve seve bu teklifi kabul ettiler. Hep birlikte pazarın içinden geçip gittiler. Kitaplarla dolu rafların olduğu tek katlı bir yere geldiler. Yusuf Has Hacib:

-Bekleyin, hemen geliyorum, dedi.

Az sonra elinde kalın bir kitapla geri döndü.

-Bu kitabı yakın zamanda Karahanlı Devleti hükümdarı Ulu Kara Buğra Han'a sundum. Bir buçuk yılını aldı bunu yazmak. Adı da Kutadgu Bilig.

Mehmet:

-Kutadgu Bilig ne demek?

Emre:

-Mutluluk veren bilgi anlamına geliyor. Öğretmenimiz anlatmıştı.

Mehmet:

-Efendim, kitabınızdan en sevdiğiniz bir yeri bize okur musunuz?

Yusuf Has Hacib bu dört farklı çocuğa baktı, onlara gülümsedi ve:

-Siz okusanız daha iyi olur. Madem çok uzaklardan geliyorsunuz, kitabım size hediye olsun. Gittiğiniz yere götürün. Size ve okuyan herkese mutluluk getirsin.

Çocuklar mahcup olsalar da içten içe de çok sevindiler.

Emre heyecanla ellerini uzattı, kitabı aldı.

-Çok çok teşekkür ederiz, dedi.

Çocuklar Yusuf Has Hacib'e son kez bakıp zaman makinelerine doğru yola koyuldular.

Makineye bindiklerinde ışıklar kendiliğinden yandı. Ekrandaki rakamlar yanıp sönmeye başladı. Çocuklar hiçbir düğmeye dokunmadılar. Artık bu son yolculuktu. Birkaç dakika sonra makine durdu. Kapı açıldı.

Zeynep:

-Arkadaşlar yine laboratuvardayız.

Emre:

-Hangi tarih ve saatteyiz?

Mehmet karanlıkta zar zor bulduğu kapıyı açtı. Koridordaki ışık içeri giriyordu. Başını çıkardı, koridordaki saate baktı. Bu sırada zaman makinesi gözden kaybolmuştu.

-Arkadaşlar dünya küresi getirmemiz gereken ana geri döndük.

Zeynep:

-Az sonra sınav başlayacak. Küreleri alıp sınıfa gidelim hemen.

Emre, Mehmete':

-Kutadgu Bilig'i çantana koyalım. Bir hazine değerinde bu kitap. Ömür boyu saklayalım. Dördümüzün büyük sırrı olsun.

Dört arkadaş birer dünya küresi alıp sınıfa gittiler. Hayatları boyunca unutamayacakları bir macera yaşamışlardı. Üstelik kendi zamanlarına döndüklerinde aradan bir saniye bile geçmemişti.. Dördünün de sınavı çok iyi geçti. Ancak sınavdan sonra hepsinin aklında tek soru vardı: "Bir daha zaman makinesiyle karşılaşabilecekler miydi?"

SON

"Bir daha zaman makinesiyle karşılaşabilecek miydi?"

Bölüm Sonu Etkinlik

A) Aşağıdaki soruları okuduğunuz hikâyeye göre cevaplayınız.

1. Siz de zaman yolculuğu yapabilseniz kiminle tanışmak isterdiniz? Niçin?

.....

.....

.....

2. Sizce dört arkadaş tekrar zaman makinesiyle karşılaşacaklar mı?

.....

.....

.....

3. Siz de böyle bir macera yaşamak ister miydiniz? Yanınızda kimlerin olmasını isterdiniz?

.....

.....

.....

.....

B) "Küçük dilini yutmak." bir deyimdir. Sizce bu deyim hangi durumlarda kullanılıyor?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Bölüm Sonu Etkinlik

C) Sizin de bildiğiniz bir deyim ya da atasözü var mı? Varsa bu atasözü ya da deyimi hangi durumlarda kullanıyorsunuz, yazınız.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

D) Hikâyeye göre aşağıdaki cümleler doğruysa (D) yanlışsa (Y) yazan kutuya (X) işareti koyunuz.

	D	Y
Çocuklar zaman makinesiyle bu kez Kaşgar'a gittiler.	X	
Çocuklar Kaşgar'da Yusuf Has Hacib ile tanıştılar.		
Emre'nin kıyafetinin cebinden madeni para çıktı.		
Çocuklar kendi zamanlarına dönerken Kutadgu Bilig'i de yanlarına aldılar.		
Çocuklar kendi zamanlarına döndüklerinde sınava girmek için geç kalmışlardı.		
Çocuklar kendi zamanlarına dönecekleri sırada makine bozuldu.		

